

μένη εἶνε βλαπτικὴ καὶ δύναται καὶ ἀσφυξίαν νὰ ἐπιφέρῃ. Λέγεται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῶν ἀνθρακικῶν ἀναθυμιάσεων, ἃς ἀνέδιδε τὸ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐσχάριον κατὰ τινα δριμύν χειμῶνα, τὸν ὁποῖον διεχείμασεν ἐν Λουτεκίᾳ, τοὺς σημερινοὺς Παρισίους. Ἐπὶ ἐσχάριου ἐκτείνει καὶ ἡ δύσριγος καὶ ἠδυπαθὴς κρεώλη, κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, τὰς υποτρεπούσας ὠραίας καὶ παχουλὰς χεῖράς της.

Ἄς ἔλωμεν εἰς τὰς ἐστίας. Ταύτας ἐφεῦρον κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα οἱ Γάλλοι. Ἦσαν δὲ κατ' ἀρχὰς ὑψηλαὶ καὶ βαθύταται, ἱκαναὶ ὥστε νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν πολυἀριθμον οἰκογενεῖαν καὶ τὸν ταξιδιῶτην. Παρ' αὐτῇ εὐρίσκει καταφυγὴν ὁ προσκυνητὴς, καὶ ἀντηχεῖ τὸ γείσωμά της ἀπὸ τῶν τρουβαδούρων τὰ τραγούδια.

Ἄν ἦνε πολεμικοὶ οἱ καιροὶ, στολίζουσι τὴν ἐστίαν τρόπαια καὶ πανοπλίαι καὶ τὴν καθιστῶσιν οἰκογενεακὴν ὀπλοθήκην.

Ἄν οἱ χρόνοι ἔχουσι θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, εἰκόνημα ἀποστόλου τινὸς ἢ τοῦ ἁγίου τοῦ χωρίου ἢ τῆς Κυρᾶς τῆς Παραγίας, ὑπεράνω τῆς ἐστίας ἐν τῇ καπνισμένῃ κόγχῃ του ἰστάμενον, καταθεῖται παρερχομένας τὰς γενεάς.

Ἐπειτα, βραδύτερον, τὰ ἤθη γίνονται ἡμερώτερα, ἢ πῆσις ψυχραίνεται, γίνονται αἱ κατοικίαι πολυτελέστεραι, γίνεται καὶ ἡ ἐστία μικροτέρα καὶ κομψότερα. Οὔτε ὄπλα πλέον οὔτε εἰκονίσματα ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ καθρέπται, κηροπήγια, ὠρολόγια.

Παρῆλλον καὶ οἱ χρόνοι καθ' οὓς ὁ μὲν Λουδοβίκος ὁ Π' ἠναγκάζετο νὰ κατακλίνηται διότι ἡ ἐστία ἐκάπνιζεν ἐν τῷ δωματίῳ του, εἰς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τὸν Πύργον, ὁ δὲ μέγας διάδοχος του ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ φύχους εἰς τὰς Βερσαλλίας ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες διάσημοι ἀνέλαβον νὰ βελτιώσωσι τὴν ἐστίαν. Ἄς ἀναφέρωμεν πρῶτον τὸν φιλόανθρωπον Ῥουμφόρτιον, τὸν εἰσαγαγόντα τὰ γεώμηλα εἰς τὴν Βαυαρίαν καὶ πολλὰ ἄλλα πράξαντα ὑπὲρ τῆς εὐζωίας τῶν πενεστέρων.

Ἐπειτα ἐφευρέθη τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν ἐστιῶν, ὅπερ εἶνε γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *πρωσσικαὶ ἐστίας*.

Ἐν Βελγίῳ, ἐν Δανίᾳ, ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Γερμανίᾳ μεταχειρίζονται τὴν θερμάστραν, ἥτις ἐνίοτε λαμβάνει ἐν ταῖς χώραις ἐκεῖναις ποικίλας καὶ ὑπερμεγεθεῖς διαστάσεις. Ὅμοιάουσιν ἔναι, ἐκ τῶν παλαιότερων μάλιστα, πρὸς μέγιστα κιβώτια ἢ πρὸς τάφους Ἰνδικοῦς ἢ πρὸς φαγηματοφυλάκια.

Εἰς τὴν θερμάστραν δὲν ἔχεις τὴν χαρωπὴν ἐκείνην λάμψιν τῆς ἐστίας. Αἰσθάνεσαι πολὺ τὸ πῦρ χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃς ἀρκούντως. Θερμαίνεται πολὺ ἡ κεφαλὴ καὶ ὄχι ἀρκούντως οἱ

πόδες. Εἶνε βαρεῖα καὶ μελαγχολικὴ ἡ θερμότης της.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ κατ' ἐξοχὴν φίλη τῆς εὐζωίας, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐστίαν. Ἐτροποποίησεν ὅμως αὐτὴν σύμφωνα πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἔξεις τὰς ἀγγλικὰς. Ἐκεῖ δὲν θὰ ἴδῃς τὴν κομψότητα καὶ τὸ εὐχαρι τῆς γαλλικῆς ἐστίας. Ἡ ἀγγλικὴ ἐστία, παντάπασι χήρα ξύλων, οὔτε τὰς λαμπούσας ἐκείνας φλόγας, οὔτε τὰ σπινθηροβολήματα γνωρίζει, οὔτε τὸ τρήξιμον, τὸ ὁποῖον αἶφνης κάμνουσιν οἱ μικροὶ κορμοὶ, τὰ *κούτσουρα*, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς νὰ ἦσαν χρυσαῖ, οὔτε τὸν ἰδιαίτατον ἐκείνον καὶ γλυκὺν ψίθυρον τῶν ξηρῶν κλαδίων, τοῦ πυρὸς τὴν φωνὴν καὶ τῆς ἐστίας τὸ ἄσμα.

Ἡ ἀγγλικὴ ἐστία πληροῦται γεανθράκων, ἀνάπτει, λάμπει καὶ σβέννεται, μεθοδικῶς, τακτικῶς, σιωπηλῶς. Καὶ εἶνε πᾶσα μεταλλίνη τεχνηέντως πολλάκις κατεσκευασμένη, ἀλλὰ πάντοτε βαρεῖα καὶ μελαγχολικὴ. Θερμαίνει πολὺ, τὸ πῦρ αὐτῆς εἶνε λαμπρὸν, τόσον πολὺ, ὥστε θὰ ἐνόμιζες ὅτι μέταλλον τι τήκεται, ἀλλ' ἔχει ψυχρὰν τὴν ὄψιν. Φαίνεται ὡς ἂν ἀνθρακία ἐντὸς ὑαλίνου κώδωνος.

***

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΨΥΛΛΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ ἤκουσαν ἔσως ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες κατῳρθωσαν νὰ ἡμερώσωσι καὶ νὰ γυμνάσωσι ψύλλους καὶ ὅτι οἱ ψύλλοι οὗτοι ἔσυρον μικροσκοπικὰ ἄμαξια καὶ ἄλλα παντοῖα γυμνάσματα ἐξετέλουν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε σχεδὸν ἀπίστευτον καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον.

Τῇ 4 Ἰανουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους ἐπεδείκνυε τις ἐν Παρισίοις, ἐν ὁδῷ Vivienne, τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐκαστον ἐκτιθέμενον ἀντικείμενον ἦτο ἐπὶ ἰδιαιτέρου πινακίου καὶ ἐφαίνετο μὲν καὶ διὰ γυμνοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, κάλλιον ὅμως ἠδύνατό τις νὰ τὸ παρατηρήσῃ διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Πρῶτον μὲν ἐφαίνετο ἄμαξιον σχεδὸν ἀδιόρατον, ἀριστούργημα μικροτεχνίας, συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ψύλλων ἐζευγμένων καὶ στερεῶς συγκρατουμένων διὰ ζωστήρων. Ἐτερος ψύλλος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ἀμαξηλάτου, λεπτότατον δέ τι ὡσπερ μαστίξ ἦτο προσηρητῆμενον εἰς τὸν πόδα τοῦ νεοφανοῦς τούτου ὁδηγοῦ. Εἰς τὴν θέσιν τὴν ὀπισθεν τῆς ἀμάξης ἐκάθητο ἔκτος ψύλλος. Οἱ ψύλλοι οἱ τελοῦντες χρέη ἵππων ἤθελον φυσικῶς νὰ πηδήσωσιν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο διότι ἐμποδίζοντο ὑπὸ τῶν ζωστήρων αἰ προσπάθειαι τῶν κατέληγον μόνον εἰς κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἥτις ἔκαμνε τὴν ἀμαξάν νὰ προχωρῇ. Παρὰ τὴν ἀμαξάν, δύο ἄλλοι ψύλλοι,

προσηρμοσμένοι ἕκαστος ἐκ τῶν δύο ἐπὶ καθέτου ξυλαρίου, ἐμονομάχουν πεισματωδῶς διὰ ξυλίων καὶ μόλις δρατῶν ξιφιδίων. Ἄλλος ψύλλος ἔσυρε μόνος του διὰ κλωστῆς μικρὸν τεχνητὸν ἐλέφαντα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ψύλλος πάλιν ἐκάθητο ἡσυχότατα ὑπὸ μικρὸν κουβούκλιον. Παρέκει μικρὸς ἀνεμόμυλος ἐκινεῖτο ὑπὸ ψύλλου προσηρμοσμένου διὰ τῆς βράχως ἐντὸς τοῦ μύλου. Διὰ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν του, ὁ ψύλλος περιέστρεφε μικρὸν κύλινδρον ἐπὶ ἄξωνος εὐρισκόμενον, οὗτος δὲ ἐκίνει τὰ πτερὰ τοῦ μύλου. Ψύλλος τις ἔφερε σφαίραν εἰς τὸν πόδα του προσηρητημένην διὰ μικρᾶς μεταλλίνης ἀλύσσεως, ὡς οἱ κατάδιχοι, καὶ ἄλλοτε μὲν πηδῶν τὴν ἔκαμνε νὰ ὑψώνηται, ἄλλοτε δὲ βαδίζων τὴν ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ. Καὶ ὕδωρ ἤντλει μικρὸς ψύλλος ἀπὸ μικροσκοπικοῦ φρέατος καὶ ὡς ἵππος ἐχρησίμειεν ἄλλος, ἐφ' οὗ διέκρινε τις διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀδιόρατον χάρτινον ἀναβάτην. Τέλος ἡ παράστασις ἔληγε διὰ βολῆς μικροῦ κανονίου, εἰς ὃ ἔθετε πῦρ γενναῖος ψύλλος, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· ὁ ψύλλος ἦτο προσηρητημένος εἰς τὸ ἄκρον ξυλαρίου, ὅπερ ἐστρέφετο περὶ τινὰ ἄξωνα· διέγραφε λοιπὸν κύκλον ὁ ψύλλος καὶ ἐπὶ τοῦ κύκλου εὐρίσκετο μικρὸν κανόνιον. Εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ ξυλαρίου ἐκρέματο ἀπὸ λεπτοτάτου ἡμάτος ἐκ πλατίνης σταγῶν θειικοῦ ὀξέος. Ἄμα ἡ σταγῶν ἔφθανεν ὑπεράνω τῆς ὀπῆς τοῦ κανονίου ἠγγίξε πρὸς κόνιν τινὰ συγχειμένην ἐκ χλωρικῆς ποτάσης καὶ ζακχάρως, ἥτις, ὡς γνωστὸν, ἀνάπτει εὐθὺς ἄμα ἔληθῃ εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ θειικὸν ὀξύ.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶνε ἀξία μνείας διότι ἐχρειάσθη ἔκτακτος ὑπομονὴ εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ παρασκευὴν ὄλων ἐκείνων τῶν θαυμασίων πραγμάτων. Εὐκόλως δὲ θὰ νοήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ ψύλλοι οὗτοι οὐδόλως εἶνε ἡμερωμένοι ἢ γυμνασμένοι ὅπως ἔλεγεν ὁ ἐπιδεικνύων αὐτούς, ἀλλ' ἔκαμνον τὰ πάντα μόνον καὶ μόνον διὰ τῶν προσπαθειῶν, ἃς κατέβαλλον ἵνα ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν των.

ΤΡΟΦΗ ΧΕΛΙΔΙΟΝΩΝ

Παρατηρήθη ὅτι αἱ χελιδόνες φέρουσι τροφήν εἰς τοὺς νεοσσούς των εἰκοσάκις τὴν ὥραν· κατὰ συνέπειαν ἐν ζεύγος τοιούτων πτηνῶν, φέρον οὕτω πῶς τροφήν ἐπὶ ἐκκαίδεκα ὥρας, ἥτοι ἀπὸ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς ὀγδόης ἐσπερινῆς, ἐπισκέπτεται ἐξακοσίας τεσσαράκοντα φορές τὴν φωλιὰν του καθ' ἡμέραν. Ἐκάστην φοράν οἱ δύο γονεῖς φέρουσι πρὸς τοὺς νεοσσούς των τοῦλάχιστον δέκα ἐντομα, τουτέστιν ἐξ χιλιάδας τετρακόσια τοιούτων καθ' ἡμέραν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἐξακοσίας μυίας, τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς καταναλί-

σκουσι πρὸς ἴδιαν των τροφήν· ὥστε μία οικογένεια χελιδόνων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τρώγει ἑπτὰ χιλιάδας, καὶ ἐν ἐνὶ μηνὶ διακοσίας δέκα χιλιάδας ἐντόμων. Ἄν δὲ οἱ γονεῖς καταναλίσκωσι μόνον τριάκοντα χιλιάδας ἐντόμων, ἔπεται ὅτι οικογένεια ἐξ ἑπτὰ τοιούτων πτηνῶν θὰ καταναλώσῃ πεντακοσίας ἐβδομήκοντα ἐξ χιλιάδας ἐντόμων κατὰ μῆνα.

Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ἐκκτὸν οικογένεια χελιδόνων ἀπαλλάσσουσι μίαν κωμόπολιν πλέον τῶν πεντήκοντα ἑκατομμυρίων ὀχληρῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ζωόφιων, ἐφ' ὅσον χρόνον καταικίωσιν ἐν αὐτῇ.¹

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ο ΝΩΣ ΚΑΙ Ο ΑΜΠΕΛΩΝ ΑΥΤΟΥ

Ὅταν ὁ Νῶς ἐφύτευεν ἀμπελώνα, ὁ διάβολος ἤλθε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε: Τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Φυτεύω ἀμπελώνα.

— Καὶ εἰς τί χρησιμεύει ὁ ἀμπελών;

— Ὁ καρπὸς αὐτοῦ, εἶτε χλωρὸς εἶτε ξηρὸς, ἀπεκρίθη ὁ Νῶς, εἶνε καλὸς καὶ γλυκὺς· ὁ οἶνος δὲ, τὸν ὁποῖον ἐκπιέζει τις ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦτον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἄς ἐργασθῶμεν ἐξ ἡμισείας, εἶπεν ὁ διάβολος.

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Νῶς.

Τί κάμνει τώρα ὁ διάβολος; Πηγαίνει καὶ εὐρίσκει ἐν ἀρνίον καὶ ἕνα λέοντα, ἕνα χοῖρον καὶ ἕνα πίθηκον, τοὺς ἔσφαξε, ἀνακάτωσε τὸ αἷμά των, καὶ μετὰ αὐτὸ ἔβρεξε τὴν γῆν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀνθρωπος ἐὰν φάγῃ τὸν καρπὸν τοῦ κλήματος, εἶνε καλὸς καὶ ἡμερος ὡς ἀρνίον· ἐὰν πίῃ τὸν οἶνον, φαντάζεται ὅτι εἶνε λέων· ἐὰν πίῃ συχὰ, γίνεται χονδρὸς καὶ ἀπεχθὴς ὡς χοῖρος· ἐὰν δὲ μεθύσῃ, φλυαρεῖ, σείεται, καὶ μορφαίνει ὡς πίθηκος.

ΔΙΑΤΙ ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΤΡΩΓΟΥΣΙ ΧΑΛΙΚΑΣ

Ἐν τῷ στομάχῳ τῶν πτηνῶν εὐρίσκονται λιθίδια, τεμάχια χαλίκων, ἄμμος, κτλ. Τὰ πτηνὰ καταπίνουσι τὰ τεμάχια ταῦτα ἐκ συναισθήσεως λογισμένης· διότι τοῖς εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα καὶ ἄνευ τούτων δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὰ τρόφιμα.

Ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ δὲν δύνανται νὰ λειάνωσι τὰ τρόφιμα, ἐνῶ καταβροχθίζουσι αὐτὰ, τὰ τρόφιμα κατέρχονται εἰς τὸν στόμαχον ἀνέπαφα· ἐκεῖ δὲ χρησιμεύουσιν οἱ χάλικες. Ὁ πρόλοβος εἶναι θύλαξ μυώδης, περιβεβλημένος ἐσωτερικῶς μεμβράναν κερταοειδῆ· ὅταν τὰ τρόφιμα τοῦ